

זמני כניסת ויציאת השבת
עפ"י לוח עתים לבניה

בני ברק	ירושלים	נתיבות	הדלקת נרות
19:25	19:10	19:17	19:17
20:30	20:28	20:29	צאת השבת
21:15	21:13	21:00	רבינו תם

קצות נשים ציבוריות

גיליון 13

פרשת שלח תש"פ | יש לשמור על קדושת הגיליון!

קוה אל ה'

התפילה היא תקשורת בפועל עם השי"ת, דיבור עימו, ולכן נוסח הברכה הוא: "ברוך אתה ד'", בלשון נוכח. בחיי נישואין, מה שחשוב הוא לדבר האחד עם השני. וכך גם בקשר עם ד': אם יש בעיה, דבר עם ד', הוא קרוב אליך! כמובן ש"האלוקים בשמים ואתה על הארץ", קיים מרחק עצום בינינו לבין הקב"ה, אך כשיהודי אומר "הושיע ד'", השי"ת קרוב אליו יותר מנשמת אפו!.

"ואני תפילה" - זו צורת חיים עם ד', בכל בעיה לפנות אל ד' (תפארת שמשון - במדבר)

פעמים רבות אנו מרגישים שקשה לנו בעבודת ד', שאין לנו שום אפשרות להסתדר עם התפקידים שניתנו לנו. המצב הוא כלאחר ייאוש. אבל הטענה על האדם היא: אם אתה לא מסתדר תרים טלפון! 'תפנה אל הקב"ה בבקשת עזרה' - ותאמר לפניו: רבש"ע, אינני מסתדר לבד, אנא ממך, עזור לי, תן לי סיעתא דשמיא! "אם תפנה אל הקב"ה, לבטח תקבל בקשתך, וכשהקב"ה הכל נראה אחרת - עזור ומעניק לאדם סיעתא דשמיא לגמרי!!

(שאיפות / הרב יצחק הרשקוביץ)

התפילה נחוצה והכרחית לפני כל מעשה הנעשה בבית, קמץ כגדול סיפר אחד מחכמי ירושלים, שסבתו הייתה אישה צדקת ומאמינה באמונה פשוטה בהשגחת הבורא על כל צעד ושעל, שכן היה דרכה לעשות בכל יום שישי: מכינה את מאכלי השבת, טומנת את החמין, ובכניסת השבת שמה את שתי ידיה על החמין ואומרת: "רבונו של עולם, עשיתי את כל המוטל עלי בהכנת החמין, בישולו והטמנתו. עכשיו עשה אתה את שלך, שייצא המאכל למחר ערב וטעים, להנאת כל המשפחה".

(הרב לוגאסי / בת יהודית)

פנינה לנשמה

תפקיד האם - הגנה מפני השפעות היצרניות

התפקיד הכללי של האב הוא לבנות, ואילו תפקידה של האם להגן.

הבה ונראה מה מספרת לנו התורה על האמהות הקדושות של עם ישראל. ראשית - שרה אמנו. היא מבקשת מבעלה אברהם: "גרש האמה הזאת ואת בנה". תפקידה היה להגן על קדושתו של יצחק אבינו.

זו היתה גם עבודתה של רבקה; היא כל הזמן טיכסה עצה כיצד להגן על יעקב מפני עשו אחיו. וכשבא עשו לקבל את הברכות מיצחק, היא מכריחה את יעקב להיכנס אל יצחק במקומו. לאחר מכן היא דואגת שיברח לבית לבן כדי שאחיו לא יהרגוהו, וכמו כן מביעה את דאגתה לפני יצחק בעלה, שחלילה לא יקח לו יעקב אשה מבנות חת. כל עבודתה היתה להגן.

וכך גם רחל ולאה. יעקב בא ומודיע להן כי צריך לברוח מבית לבן אביהן, אלא שהוא חשש אולי הן לא יאותו לפגוע באביהן. אך הן ענו לו: "הלוא נכריות נחשבנו לו".

וזה עיקר תפקידה של האמא - להגן על הבית, לדאוג שלא יהיו בבית דברים פסולים, שלא יהיו לילדיהם חברים שיזיקו להם מבחינה רוחנית, והעיקר הוא על ידי צניעות, שזוהי המצוה שנועדה במיוחד להגנה על עמ"י.

נתאר לעצמנו שפורצת מלחמה ונופלים קרבנות אחר קרבנות, וכולם שואלים - היכן היא ההגנה? אם ישנם כה הרבה נופלים - סימן שקיימת פרצה כלשהי בהגנה! (נפש חיה)

פינת ההלכה

לשון עדינה, טהורה ונקיה, מעידה על מעלת הנפש ואצילותה, ולשון לא נקיה, מעידה על פגם פנימי. בנות ישראל, עדינות וצנועות מטבע ברייתן, מרחיקות עצמן מכל דיבור שאינו הגון, הכולל:

◆ שפה זולה, ביטויים לא עדינים, דיבור בוטה או גס.

◆ לשון לא נקיה.

◆ נושאים "לא נקיים"

ראוי לכל בת ישראל, להתאמץ בכל כוחה, לשמור על טוהר לשונה.

סיפור לשבת

עונש נורא שקיבל אדם שסיפר בגנות ארץ ישראל – סיפור מטלטל ונוקב!

ויוציאו דיבת הארץ אשר תרו אותה אל בני ישראל (יג, לב)

איש צדיק היה בירושלים של מעלה, הגה"צ רבי דוב סוקולובסקי זצ"ל שמו. חתנו חביבו של רבה הנערץ של מיר שבליטא, מרן הגאון רבי אברהם צבי קמאי זצ"ל הי"ד. כל ימיו היו מסכת אחת של תורה וגמילות חסדים בעונה ובהצנע לכת. אפוף שתיקה של סייג לחכמה היה, רק לעתים נסדק חריץ בחומות הדומיה, וממנו בצבץ העושר הספון, תורת החיים של תשעים שנות חיים בצל גדולי עולם ובסערות הימים. הסיפור דלהלן, המפעים והמופלא, הוא שלל שזכו בו אנשים שנכחו ברגע של היבקעות סכר בפלך השתיקה. שלל ששוה הון. וכך סיפר רבי דוב:

בעיירה מיר חי יהודי אמיד, בעל בעמיו. נכסיו היו מוצלחים וקרובים לעיר, והברכה היתה שרויה במעשי ידיו, באופן שלא נשקפה כל סיבה שתצדיק שינוי כל שהוא במערך חייו.

והנה ביום בהיר פשטה השמועה שאותו פלוני מחסל את כל עסקיו ומוכר את מטלטליו. מדוע? היתכן? והתשובה לא איחרה לבוא: אותו יהודי בעל רגש חם החליט לעקור ממקומו ולעלות לארץ ישראל, ארץ הקודש. לחון את עפרה ולקיים בגופו מצות ישוב ארץ ישראל. השמועה הכתה גלים, גלים של חיבה ואהדה למעשהו הנאצל.

בבוא יום הפרידה התאספו בני העיירה להיפרד ממנו ברגשי קודש, בערגה לארץ הנכספת ובקנאה סמויה על שזכה הוא למה שאחרים לא זכו: לעלות לארץ ישראל. אף הוא ענה כנגד המברכים: "לשנה הבאה בירושלים הבנויה" כולנו יחד, ומשם הועיד פניו ירושלימה.

עברו שבועות ואולי חודשים. האירוע כבר היה נשכח, אלמלי ביום בהיר לפתע פתאום הופיע היהודי בשערי מיר. הוא חזר, שב על עקבותיו. מה קרה? גם הפעם התאספו כל בני העיירה לבית הכנסת, והפעם כדי לשמוע חוויות מארץ הקודש. תיאור מכלי ראשון. וכי מלתא זוטרתא היא? לא מפי השמועה ולא מספרים, אלא מעד ראיה ממש, שזכה לדרוך על עפר הארץ, למשש את אבני הכותל המקודשות ולנשום את אויר הנשמות של ירושלים.

עלה האיש על הבימה והחל לספר ולתאר את הארץ הטובה ואת יושביה, את הקודש ואת המקדש, את אוירא דארץ ישראל ואת נועם זיוה. הוא מתאר בפאתוס, והציבור שומע בשקיקה ושותה בצמא כל מילה.

ואז, בשיאו של התיאור, נתכרכמו פניו, והוא עבר בקול נוגה לתאר את המצב הכלכלי הקשה בארץ ישראל. "אבל... אבל", אמר האיש, "לחיות שם קשה מנשוא. אין פרנסה, אין אוכל לפי הטף, החיים קשים וחסרי מוצא". הוא המשיך ותיאר את הדחק ואת לחץ החיים בו שרויים אנשי הישוב - כפי שאכן היה, ולא נתקררה דעתו עד שפלט מפיו את הסיומת הקשה: "עדיף להיות כפֶּשֶׁה במיר מאשר להיות אדם בארץ ישראל..."

וכאן מגיע רבי דוב לשיאו הדרמטי של הסיפור. מספר רבי דוב: הדברים יצאו מפיו, ולנוכח עיני הקהל המרותק התחוללה זוועה: האיש חטף כנראה בו ברגע שבץ מוחי, פניו נפלו, כל גופו נשמט והוא החל צונח אט אט ארצה. אנשים ניסו למנוע את נפילתו, אך הוא לא נפל, גם לא התעלף ולא איבד את הכרתו, שריריו התנוונו וקומתו הזקופה הושפלה. תוך רגעים ספורים נותר האיש שרוע על ידיו ועל ברכיו הולך על ארבע, הליוך שהזכיר מאד את הליוכה של ה...כבשה! גם דיבורו ניטל מפיו, והוא לא היה מסוגל יותר לדבר. רק הברות שונות יצאו מפיו, הברות שדמו אף הן להיגוי הקבוע של הכבשים...

רבי דוב זצ"ל, שחשש ששומעיו יתייחסו לסיפור בספקנות, טרח להדגיש שעודנו זוכר כי בעודו ילד, בעת שהיה הולך עם הילדים בני גילו אל התלמוד תורה, היו הם עוברים מול בית האיש ההוא, שם במרפסת היה מוטל גחון על ברכיו וידיו ופולט הברות משונות, והילדים - כמו ילדים - היו מניפים לעברו אצבע מאשימה ומתריסים כנגדו: "נו, אתה עוד תעזי לדבר לשון הרע על ארץ ישראל!?!?..." (גליון ביהמ"ד (פרי שלח תשע"ח - יו"ל ע"י ישיבת מיר)

נצור לשונך

הזהירות הנדרשת בארץ ישראל מדבת המרגלים

יהודי מהעיר רובזביץ שבפלך מינסק, הגיע בשנת תרמ"ד אל החפץ חיים זיע"א לשאול בעצתו, משתוקק הוא זה מכבר לעלות ולחון את עפר הארץ הקדושה, האם כדאי לו להגשים את מאויו סוף סוף, ולהשים את פעמיו לעבר א"י.

ענהו הח"ח, "דע לך, שם בארץ ישראל עדיין שולטת בעוונותינו הרבים אותה כוחה של דבה רעה, זיק בלתי כבוי כפי הנראה, מאותה דבה רעה של המרגלים".

"לפיכך", הוסיף הח"ח ואמר לו, "אם אכן תזכה לעלות לארץ ישראל כשאיפתך, עליך להזהר בה זהירות יתרה, להשמר ביותר מכל בדל לשון הרע בדבור ובשמיעה". (החפץ חיים חייו ופעלו)

שביבי אור

המידה האחת עשרה – חסד לאברהם

אותם המתנהגים בעולם לפני משורת הדין כאברהם אבינו, שמרכיבים לעשות חסד עם הבריות, אף הקב"ה מתנהג עמם לפני משורת הדין ואינו מעמיד עמהם הדין על תקפו אף לא בדרך היושר, אלא נכנס עמהם לפני מן היושר. זהו "חסד לאברהם", שהקב"ה מתנהג במדת החסד עם אלה שאוחזים במדתו של אברהם. (תומר דבורה)

לקבלת העלון במייל שלחי בקשה למייל: tzniutw@gmail.com. כמו"כ המעוניינת להפיץ את העלון תיצור קשר בפל' 052-7697432.

העלון מוקדש לעילוי נשמת: ר' חיים חטאתו בן ביה ז"ל, ר' יוסף בן ורדה ז"ל, ר' דוד בן רחל ז"ל, ר' עמרם בן פרחא ז"ל, ר' חיים בן רחל ז"ל, רחל בת תמו ז"ל, מזל בת סוליקה ז"ל, עישה אליס בת תמו ז"ל, דינה בת ורדה ז"ל, אושרת בת מרים ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.